

بِالْبَيِّنَاتِ قَالُواهَذَا سِحْرٌمُبِينٌ “ Hani, Meryem oğlu İsa, Ey İsrail oğulları! Şüphesiz ben, Allah’n size, benden önce gelen Tevrat’n doğrulayan ve benden sonra gelecek, Ahmed adında bir peygamberi müjdeleyici (olarak gönderdiği) peygamberiyim demişti.” (Saff, 61/6) diye belirtilmektedir. Hz. İsa’nin ölümü ile ilgili olarak Kur’an’da Őu bilgiler verilmektedir: اللهِوَمَاقَتَلُوهُوَمَاصَلَبُوهُوَلَكِنْشُبِّهَلَهُمْوَاِنَّالَّذِينَاخْتَلَفُوافِيهِ لَفِىشَكٍّ مِنْهُمَا لَهُمْبِهِ مِنْعِلْمٍاِلاَّاتِّبَاعَالظَّنِّوَمَاقَتَلُوهُيَقِينًا “Allah elçisi Meryem oğlu İsa’yı öldürdük’ demeleri yüzünden (onları lanetledik). Hâlübuki onu ne öldürdüler, ne de astılar; fakat (öldürdükleri) onlara İsa gibi gösterildi. Onun hakkında ihtilâfa düŐenler bundan dolayı tam bir kararsızlık içindedirler; bu hususta zanna uymak dıŐında hiçbir (sağlam) bilgileri yoktur ve kesin olarak onu öldürmediler” (Nisa, 4/157) بَلْرَفَعَهُاللهُاِلَيْهِوَكَانَاللهُعَزِيزًاحَكِيمًا “Bilakis Allah onu (İsa’yı) kendi nezdine kaldırmıŐtır. Allah izzet ve hikmet sahibidir ” (Nisa, 4/158) Ruhbanlık; insanlardan uzaklaŐıp riyazete çekilerek dünya zevklerini terk etmek ve kendini aŐırı bir Őekilde ibadete vermek demektir. Ruhbanlık, Hıristiyanlara özgü bir anlayıŐtır. Hz. İsa’dan sonra, gördükleri baskı ve zulüm sebebiyle bir kısım Hıristiyanlar toplumsal hayattan soyutlanarak, edindikleri özel mekânlara

çekilmişler ve kendilerini ibadete adanmışlardı. Zamanla, bir yaşayış biçimi olarak, Hıristiyanlığın bünyesinde yerleşen bu uygulamaya ruhbanlık, uygulayanlara da ruhban adı verildi. Ruhbanlar, Allah'ın hoşnutluğunu elde etmek ve hayatın yozlaştırıcı unsurlarından uzakta kalabilmek için bu geleneği benimsemişlerdi. Bunlar, inzivaya çekilmek, evlenmemek, ruhsal arınma, dününyaya önem vermeme, bir lokma ve bir hırka yeter gibi bir anlayış içerisinde hayatlarını sürdürüyorlardı. Düşünceleri ve ruhlarını her türlü ihtirastan arındırıp varlıklarını tümle ile Allah'a adayacaklardı. Sonraları bu düşünce uygulamada amacından uzaklaştı, birtakım ruhsuz törenlere ve biçimsel şenliklere dönüştü. 19. yüzyıldan itibaren evlenmeyi bir fitne olarak görmüşler ve evlenmemişlerdi. Bu ve benzeri düşünceler nedeniyle Hıristiyanların birçoğu bu ruhban sınıfını kabul etmemektedirler. Ruhbanlık, İslam'da bir davranış olmadığı gibi, hak dinlere de nispet edilemez. İslam, dünyayı terk etmeyi değil, dünya ve ahiret dengesini sağlamayı, Allah'ın dinini yerli yerinde hâkim olması ve Allahın isminin yüceltilmesini amaçlar. İslam'ın gayesi, insanları her türlü fitne ve fesattan korumaktır. İslam'da ruhbanlık olmadığı gibi, ayrıcalıklı din adamı sınıfı, gnahları bağışlama, dinden çekim (afroz) ve cennet belgesi verme yetkisi de yoktur. Kul, rabbine arada hiçbir vasıta olmadan ulaşabilmelidir. Peygamberin görevlerinden biri de, din ve dünya işlerini birlikte yürütmek, yüce Allah'ın mesajını bütün insanlara duyurmak, Allah'ın emirlerini yerli yerinde hâkim kılmaktır. Müslüman olarak bizim görevimiz, yüce Allah'ın emirleri doğrultusunda hareket etmek ve bütün peygamberleri ve getirdiklerini kabul etmektir. Ömer ÖNEN

[İslam ve Hayat, Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)